

Pierre Asier



příběh z Pikardie

TEMNÝ MLÝN

Pierre Asier



příběh z Pikardie

TEMNÝ MLÝN

Pierre Asier

TEMNÝ MLÝN

Příběh z Pikardie

978-80-908822-3-2

PROLOG

V tom temném mlýně jsem strávil jeden celý prosinec. Byl takový, jaký jsem ho přisoudil tomuto příběhu. Včetně tajemství, Arona i Francoise. Opustil jsem to místo a tajemství jsem mu nechal nedotčené. Nepatří mně ale... co já vím, třeba Lili nebo tobě...

Postavy, příběhy a místa této knížky jsou motivovány lidmi a prostředím, se kterými jsem se setkával za svého pobytu ve Francii. Včetně jedné šlechtické rodiny, která žila svůj všední život jako součást vystavovaných exponátů. Skupinky návštěvníků toho zchátralého středověkého hradu za pět euro procházely jejich rozestlanou ložnicí, kuchyní i koupelnou, aby s aristokraty sdíleli jejich, zcela obnažené soukromí.

První kapitola vznikla, jako spontánní myšlenka, vzpomínka. Jako jedno z možných vysvětlení onoho podivného místa. Postavy, které jsem tím oživil, se ale draly k životu a připomínaly mi svou skutečnost tak vehementně, že jsem musel v psaní pokračovat. Každá má v sobě střípky lidí, které jsem v životě poznala které, jak doufám, teprve poznám. Poslední povídka o klaunovi a koťátku vznikla jako první před mnoha a mnoha lety, ale nemohu jí upřít právo na místo v tomto příběhu.

Kapitola 1. DĚDICTVÍ

17. prosinec 2020 Francie, Pikardie

Pařížská střela protnula údolí nad řekou L' Oise rychlostí bouřkového blesku. S arogancí i drzostí letěla podpíraná betonovými berlemi mostních pilířů melancholickou krajinou Pikardie. Z vagonu třetí třídy to byla jediná vada na malebné scénérii pomalu míjející obdélník okna. Ospalá prosincová krajina barvy dýmu byla dokonalou kulisou pro myšlenky Lilien. Muselo to přijít dnes. Napadlo jí. Takový květen by se vůbec nehodil. Muselo to přijít v ponurý prosincový den. Do jistého okamžiku bez Lilienina přičinění ani vědomí. Od určitého dne a ten *den má jméno pondělí 14. prosince 2020*. Tedy ode dne toho jména, rozhodla svobodná vůle.

Nelitovala levné jízdenky couráku místo pohodlí drzého rychlovlaku. Zvuk starých dobrých kolejí na náspech kamenných vesniček jí pomáhal přemýšlet... ačkoli sama věděla, že není o čem. Zatím.

Nelitovala toho, že otevřela tu obálku. Ani toho, že se v ten okamžik, který má jméno, rozhodla vyhledat adresu na obálce. Le Champ d' Elise 1132. Adresu, pro kterou se snad tisíc kancelářů dusí v kumbálech vnitřního traktu za tučné nájemné. V kumbálech dusných, těsných, temných, podobných hrobkám propojeným nekonečnými katakombami. Jen s tím rozdílem, že nebožtíci se v hrobkách dokážou otočit. V kumbálech s jednou jedinou předností. Adresou Champ d' Elise 1132. Co můžete čekat od kanceláře na adrese, která lže. Měla by si popravdě a bez mindráku přiznat, že není víc než kumbál v postranní odstrčené Rue Civiale. Byla by to pravda, kdybyste vyšli přímo na ulici. Ale to ne. Vy musíte plýtvat kroky a podrážkami, abyste za vchodovými dveřmi zmokli na Champ d' Elise 1132, kde prší dráž než v Rue Civiale. Lilien k těm márníciím soudnosti cítila vždy instinktivní odpor, a když vstupovala do předkanceláře, o rozměru WC v obytném přívěsu, očekávala pach hniјících lidských ostatků. Cestou chodbami si stačila ten dopis dvakrát přečíst, už pošesté, než ho jako vstupenku do krypty předložila vysušené sekretářce. Jistě tu práci dostala na inzerát, *hledám mumii, žena se sem nevejde*.

„JUDr. King vás už očekává.“

Hubená žena otevřela hubené dveře. Osvětlení vagonu třetí třídy koktavě blikalo, než se rozhodlo zhasnout docela. Špinavými okny pronikal do šera nesmělý západ slunce. Ne, nelitovala toho, že neměla na víc než na courák z Paříže do Berverye. Vše, co jí zbylo, dala za jízdenku. Nechala si jenom stejný obnos na cestu zpět. Nic víc. Zbylé úspory z brigády a stipendia poslala v ten

den, který má jméno, na účet notáře z kobky na slavné adrese. Nebyla si jistá, jestli to bylo správné. Není si tím jistá v tuto chvíli a nebude si tím jistá ani nikdy v budoucnu. Ale nikdy si to nebude vyčítat, alespoň tím si byla jistá. Nastoupila do vlaku a vydala se na cestu v bláhové představě, že jí k případné cestě zpět bude stačit 75 euro uschovaných v podrážce sportovní boty.

„Slečno Lilien, vítám vás, moc mě těší, přijměte prosím mojí upřímnou soustrast.“ Slova *těší* a *soustrast* v jediné větě může použít jenom advokát. „Mám nicméně tu milou povinnost seznámit vás s tím, že jste universální dědičkou.“ JUDr. Paul King předvedl na úvod audience kompletní repertoár tváří profesionálního advokáta. Od srdečné, přes zkroušenou, k slavnostní. Oskarový výkon. Lilien stěží potlačila nutkání zatleskat. Nenechal jí na pochybách, že je pod lidskou maskou chladný a naprosto lhostejný k citům člověka... oprava, klienta. Se svým výkonem byl zjevně spokojen. Nechtěl předvést víc než konvenční dialog. Standardní otevření partie. Předkrm přesně podle menu. Nic víc, aby neshodil svoji cenu. Nikdo nebude platit za dojatého a empatického advokáta. Začal memorovat obsah sdělení, které už znala skoro nazpaměť.

„Já neznám žádnou Agnes Bardierovou,“ skočila mu do řeči. Vteřinu váhal.

„Ale to přece není vůbec důležité. Hlavní je, že my jsme vás našli jako univerzální dědičku majetku,“ odkašlal si poněkud násilně, „i když vám můžu prozradit, že nebylo vůbec snadné vás vypátrat. Dlouho se mělo za to, že nemovitost vlastně nikomu nepatří. Město s ní nakládalo jako se svým majetkem a po krátkou dobu jí i pronajímalo v programu Guide France. Kdybyste se rozhodla municipal žalovat za poškození vašich práv, jsme k vašim službám.“

Strojeně se zasmál vlastnímu nepovedenému pokusu o žert, který nebyl žertem, a naučeným pohybem vložil několik listů do desek s logem zvukné adresy.

„No, povedlo se. Stačí jen podepsat, že dědictví přijímáte a... no pochopitelně uhradit notářský poplatek v celkem symbolické výši.“ Fakturu na symbolickou výši představující téměř všechny Lilieniny úspory taktně zavřel do desek.

„Kdyby cokoli, tak v Compiègne má kancelář náš koncipient pan Michael Pigeon. Musím poctivě přiznat, že to právě on vás odhalil. S důvěrou se na něho neváhejte kdykoliv obrátit.“ Nacvičenou křečí v prstech předstírající distingovanou eleganci podal vizitku.

Lilien se pohledem brodila stříbrošedou hladinou řeky L' Oise klidně obtékající rákosové ostrůvky a meandry rovinatého pobřeží kopírující starou železniční trat. Vyrovnaný proud klidného koryta hostil v zálivu zámeckého parku přístaviště těžkých a líných remorkérů. Byla v tom obraze podmanivá jistota.

Jako by ty obrovské lodní kolosy spustily do Lilienina srdce kotvu. Pak se opět z mlhy vynořily betonové berly pilířů a posvátný klid rozmetala další střela rychlovlaku.

„Lili, já ti vůbec nerozumím,“ Vivienin hlas zněl jako zvonkohra veselé radosti a optimismu, ať se smála nebo zlobila. Přesto, že se narodila o 15 měsíců dříve než Lilien, zdála se být o roky mladší.

„Zdělala jsi nemovitost v Pikardii. Jsi majitelka domu, nebo hradu, zámku, co já vím..., to je pohádka, sen nás Popelek. Místo toho, abys skákala radostí a střílela špunty Moëta, tváříš se, jako kdyby ti do rána narostly blondatý vlasy a sedmičky prsa.“ Vždycky se jí podařilo svojí spolubydlící rozesmát. Jejich jména se lišila jen jedním písmenem, ale jinak to bylo jediné, co měly obě studentky podobné.

Veselá Vivi naplno využívala privilegií, která se dala vytěžit ze značky šťavnatá, atraktivní blondýnka.

Uzavřená a drobná černovláska Lili s inteligentními očima a jemnou tváří zvýrazněnou kulatými brýlemi v tenkých obroučkách byla jejím vybroušeným protikladem. I přes svojí tělesnou subtilnost nebudila zdání křehkosti. Dokonalý úsměv nenechal nikoho na pochybách, že ukrývá zuby vlčice. Četla Hemingwaye a místo večírků chodila na soulové koncerty. Přesto, nebo právě proto, se obě dívky staly nerozlučnou dvojicí

„Nic o tom nevím Vivi. A vůbec, já žádnou tetu Bardierovou neznám... vlastně neznám nikoho. A ani nechci. Víš přece, že minulost je pro mě něco, k čemu se zásadně a nikdy nevracím.“

„Ty jsi ale trdlo. Nejde o minulost, ale o tvoji budoucnost. A vůbec, jestli máš pocit, že ti minulost něco dluží, tak si to nech splatit. Máš po zkouškách, popadni bágl a jed!“ Vivi energicky vrazila kamarádce do ruky prázdnou tašku. Obě sklopily oči. Bylo jí vidět dno.

„Jako s tímhle jo?“ Lili se hořce usmála. Tašku pomalu položila a posadila se na okraj postele. „Stejně mi víc nezbyde, jestli to přijmu a tomu umrlci paragrafovi zaplatím notářský poplatek.“ „Když chceš dělat amoletu, musíš rozbít vejce,“ Vivi usedla vedle. Proležená postel pod nimi poklesla skoro až k prošlapanému koberci. „Chceš zase celé léto za almužnu roznášet pivo v Duplexu a hnít v téhle díře? Teda já bych to nevydržela. Celý život bych si říkala, že jsem možná měla klíč od dveří, které jsem neotevřela.“

Držela v ruce klíč. Žádné oficiální předání pozůstalosti. Jen klíč. Když jí King tu těhotnou obálku předával, nebyla ani zalepená. Lili se nemohla zbavit dojmu, že ten bílý úřední papír okolo klíče je proto, aby se od něj úředníci neumazali.

S něčím, jako je protokol, se nikdo nenamáhal. *To nebude zámek, Vivi. To bude spíš průšvih.*

„Lili, já ti vůbec nerozumím,“ šeptala si polohlasem černovláska v kupé třetí třídy. Vivienina slova teď říkala sama sobě. Proč to přijala? Od svých třinácti let řídila svůj život výhradně sama. Proč si teď nechala vnutit jízdenku s adresou, kterou napsala minulost? *Minulost*. Jestli lze nenávidět slovo, tak to bylo tohle. Porušila tím svou bolavou přísahu, že se nikdy nedotkne své minulosti. Ležela za ní jako drát vysokého napětí. Klidný, netečný, ale víš, že když se ho dotkneš.... Velmi mlhavé vzpomínky na rodiče se rozplývaly v šedých bolestech, které nezahojilo ani dvacet let. Vzpomínky otrávené lží, osaměním a obludně dokonalou konvencí dvou lidských strojů. Příliš laciné vysvětlení uráželo inteligenci šestileté dívky. *První z těch dní, který má jméno,*

se rozhodla navždy zapomenout. Nebylo to snadné. Ne snad proto, že to byl den jejích šestých narozenin, ale proto, že jí podruhé ukradl rodiče. V jistém smyslu to pociťovala jako úlevu. Naději, že není otrávena geny, ke kterým cítí hluboký odpor. První den, který má jméno, jí bylo prostě dáno na srozuměnou, že žije u pěstounů jako dočasná náhrada. Tušila to. Je ale rozdíl tušit a vědět. Konečně pochopila, proč je sama. Sama i dalších pět let mezi ztracenými, sama i pak na ranči Happy Family. Pochopila, proč se její dny tak málo liší od dnů námezdní pomocné síly ve stájích. Naučila se věřit koním a nevěřit lidem. Naučila se spoléhat jen sama na sebe. Naučila se nemít ráda dětství. Rozhodla se, že uteče minulosti a nebude se ohlížet. Tehdy, když poprvé otevřela knihu Artura Moressiho, která začínala velkými písmeny. **UTÍKEJ, JAK CHCEŠ, ALE TVOJE MINULOST TĚ VŽDYCKY DOHONÍ.**

Vlak zaskřípěním ohlásil, že vjel do stanice obdivuhodnou rychlostí dobytčího potahu, a do ztemnělého okna kupé nahlédla zpola osvícená cedule **BERVERYE**. Pod cedulí zářil pyšný nápis, **NÁDRAŽÍ**.

Lili si pozapínala všechny zipy a kapsy a s taškou jen o málo těžší, než když jí včera převzala od Vivien, opustila vlak. Na peróně si zadala do mobilní navigace adresu. Musela jí vyhledat v papírech od notáře. Klikatá červená čára se na displeji zdála krátká, ale znamenala 4 kilometry pochodu mrazivou nocí.

„Tak do toho, dala ses na vojnu, tak bojuj.“ Zavrtala se do šály a svižným krokem vyrazila po úzké polní silnici. Cesta dělila sosnový remízek a pole. Na osvětlení obecních ulic a asfaltek neměla nárok. Vedla blátem a pustinou. Lili postřehla, že už nejde sama, před ní šel její stín. Nejdřív sotva znatelný, ale postupně sílil. Instinktivně ustoupila ke straně cesty a přivřela oči uvyklé na tmou. Za chvíli se ze dvou reflektorů narodil malý nákladní pickup pádící rychlostí

závodního hlemýžďe. Vozítko zastavilo a usměvavá, široká tvář staršího venkovana v okénku bez skla promluvila.

„Kampak děvče, tahle cesta na žádnou diskotéku nevede.“ Lili se usmála: „Kdepak, mě čeká jiný tanec, jdu... sem.“ Ukázala místo na navigaci. Venkovan hvízdal a hlučně se poškrábal v šedivém strništi.

„MOULIN SOMBRE?“

„Temný mlýn?“ zarazila se, „to zní dost strašidelně...“

„No jo, tak se mu tady říká. Co tam budeš v noci dělat?“

„No tak asi strašit,“ povzdechla si s hořkou ironií.

Venkovan se bodře zasmál.

„To my tady strašíme jenom malé špunty, ale ty by takové fešné strašidlo moc nevyděsilo, spíš naopak.“

„Jen si nemyslete, já a děti, to dohromady nejde.“

„To se změní, než se naděješ, děvče, uvidíš. Tak co tam?“

„Já jsem totiž ten mlýn zdělila.“ Venkovan chvíli upřímně váhal, jestli má Lilien blahopřát, nebo jí politovat.

„Myslel jsem, že nikomu nepatří. No tak, co tu šlapeš bláto, nasedni, svezu tě na odbočku. Jsme skoro sousedi, bydlím za pastvinami, jsem Francois a mám ten nejlepší kalvádos od Compiègne po Senslis.“

Hlavou jí prolétlo, že pěšky by tam byla určitě dřív než tímhle *třasohybem*, ale konečně společnost veselého souseda a pár užitečných informací s pozváním na kalvádos je možná to, co právě teď potřebuje víc než čas.

Pickup zastavil u těžko postřehnutelné odbočky na zarostlou lesní cestu.

„Tak tudy se jde do Moulin Sombre,“ Francois podal Lilien ruční reflektor, „s tím tvým blikátkem v mobilu bys skončila leda někde v příkopu... vrátíš mi ho, až někdy přijdeš na kalvádos.“

Lili s úsměvem přikývla: „Takže přes pastvinu a první dům?“

„Pánbů uchovej... to bys děvče mohla skončit v bažině. Musíš to obejít po cestě, pastvina je ze dvou třetin zrádný močál.“

„To je mi teda pěkná pastvina...“

„No, co já pamatuju, tak tam nikdy žádný kůň nezapadl a všichni tu pastvinu přímo milovali. No jo, zvíře pozná, kam nesmí šlápnout, ale to nóbl slečinka z Paříže nemůže znát,“ mávnul mozolnatou dlaní. Lilien mu to nevymlouvala.

„Takže přes pastviny jenom na koni.“ Přikývnul. Oba se zadívali na nejasnou cestu pohlcenou divokým černým lesem. Francois dodal vážně:

„Je tam pár odboček. Dej se vždycky tou cestou, která bude horší, a nemůžeš mlýn minout.“

„Pěkné pravidlo, mám pocit, jako bych se jím řídila celý svůj život,“ povzdechla si slečinka z Paříže, rozloučila se a vykročila za kuželem světla z lampy.

„Měl bych ti k tomu světlu přidat kulovnici a krucifix, ale něco mi říká, že ty to nepotřebuješ.“

Francoisovo pravidlo nelhalo. Mlýn byl na tom zaručeně nezapomenutějším místě celé Pikardie. Časy, kdy se do údolí dalo dojet autem, zjevně patřily ke starým dobrým. Obě stopy silnice se změnily ve dvě divoké stezky pralesem, ze kterých si Lili mohla vybrat mezi příšernou a děsivou.

Konečně kužel světla dopadl na zdobené kování otevřených křídel rezavých vrat dokonale zarostlých opadanými keři. Za bránou do tmy svítil bílý šterk cesty vedoucí k průčelí kamenné budovy. Obdélníkovou stavbu z neomítnutých zdí ze severu pohlcoval šířící se prales náletových dřevin ovládnutý koloniemi jmelí. V průčelí hleděla k bráně ze zubatého štítu dvě podkrovní okna. Jako zelené slzy z nich visely na jednom pantu zbytky okenic. Hlavní vchod vedl z bílé cesty na jižní straně, která pak dál plynule přecházela v nekonečnou pastvinu. Zřejmě údolím kdysi tekla řeka, která poháněla mlýnské kolo. Dnes po ní zbyla jen bažina.

Byl to zvláštní pocit. Bylo těžké uvěřit, že to podivné cizí místo je teď její. Co mají společného? Zastavila se před dveřmi z masivních, rozpraskaných fošen s ostrůvky zelené barvy. „Takže k tomuhle zámku mám ...?“ vylovila z tašky masivní klíč. Zřejmě ruční kovářská práce stejně jako kování na dveřích. Zasunula klíč do zámku a otočila. Očekávala odpor, ale klíč se volně protáčet dokola. Zase ho vytáhla a podržela ve světle lampy. Na kroužku se houpal ještě jeden. Lesklý patentní. Posvítila výš, kde se blýskl nový visací zámek na chatrné petlici.

„Celý život bych si říkala, že jsem možná měla klíč od dveří, které jsem neotevřela,“ musela se replice zasmát. Tohle že má být ten osudový klíč? Vivi..., jdi do háje s tou romantickou symbolikou. Energicky odemkla zámek a vešla do domu. Syrová chodba připomínala vězeňskou celu. Kuželem světla našla dvoje dveře, schodiště a těsně u vchodu starý vypínač. Opatrně otočila bakelitovým křídlem. Nic víc než cvaknutí a tma.

„To se dalo čekat. Středověk. Aspoň nebudu ponocovat.“

Pokusy města o pronájem mlýna byly dosud znát. Bylo tu základní, i když skromné vybavení. Koupelna bez vody, nefunkční ústřední topení. Vše hrubě popíralo původní historický ráz budovy, ale to Lili v té chvíli netrápilo. Do levých dveří jen nahlédla, aby je záhy natrvalo zavřela. Prázdná vlhká místnost

čpěla plísní a houbou. Kužel světla se zakousl do černé díry, propadlé podlahy.

Hala za pravými dveřmi byla o poznání přívětivější. Zdi nesly stopy po hydroizolaci, která se zřejmě neminula účinkem. Velká okna s výhledem na pastvinu.

Pevná sukovitá podlaha vyvažovala strop z masivních trámů. Místnosti vévodil suverénní, otevřený krb z šedého vápence, obložený hranicemi suchého dřeva. Paráda. Taška zaduněla o bytelný stůl a dívka se sklonila do krbu. Topeniště bylo dokonce připravené na podpal a na římse krabička krbových zápalek. Otevřela jí a škrtla první sirkou. Při doteku se škrtátkem se mokrá hlavička zápalky odrolila. Pokus zapálit ostatní dopadl podle očekávání stejně. Nazlobeně hodila zbytky sirek i s krabičkou do topeniště. „Kdyby se mnou byla Vivi, měla bych zapalovač. Pak že kouření škodí zdraví. Zima a vlhko taky. Nedá se nic dělat. Topná sezona začne zítra, až seženu zapalovač.“

Schody do podkroví končily krátkou chodbou s dveřmi do malé ložnice. Dvě okna ve štítě byla ta se slzami z trosek okenic. Nechyběla v ní ale nová postel s čistým ložním prádlem a dekami.

Lili posbírala všechny polštáře, přikrývky a deky, které našla v hale s krbem a přeměnila lůžko v podkroví v solidní hnízdo vzbuzující naději, že v ní nocležník nezmrzne. Zula si boty a v šatech se do hnízda zahrabala. „Snad tu noc nějak přečkám,“ povzdechla si a vzápětí tvrdě usnula.

Když se vzbudila, byla obklopená hlubokou tmou a tichem. Věděla, kde je, ale pocit, že leží v bezpečí svého vlastního domu to nebyl. Co jí vzbudilo? Tma, ticho. Na okamžik zatajila dech. Byl to zvuk tekoucí vody, který jí probral ze snů. Když ten zvuk slyšela naposledy v pronajatém bytě v Paříži, vstávala na vodou nasáklý koberce a ze stropu kapal špinavý déšť. Vysoukala se z hnízda a s obavami dopadla bosýma nohama na dřevěnou podlahu. Byla studená, ale suchá. Vklouzla do bot a do kabátua rozsvítila mobil. Nikde ani stopy po vodě. Rychle prošla všechny ostatní místnosti, ale nikde nic. Znovu zatajila dech. Nemýlila se. Někde tu teče voda.

Vyběhla na bílou cestu. Nepršelo ani nesněžilo. Šla po zvuku. Nalevo od vchodu, v místech, kde končila hala s krbem, byl otevřený přístěnek. Kůlna na dříví a haraburdí. Na stěně přilehlé k obytné části domu byla do udusané podlahy zapuštěná dvířka do sklepa. Vedle dvířek, těsně nad podlahou, lemovaly šedivé kamenné překlady úzké zamřížované okénko, nebo spíše větrací průduch. Odtud vycházel ten zurčivý zvuk. Lilien odhodila několik zakutálených polen a nedbaje záclon pavučin se do dvířek opřela. Ta zapraskala a neochotně s kvílením se otevřela. Kotouč reflektoru nejdřív propátral klenuté stropy a zdi.

Opatrně vstoupila na kamenné schodiště. V rohu u paty sloupu dělicí klenby, těsně pod schodištěm, vyčnívalo kamenné koryto, ze kterého vytékal pramen jiskřivé vody. Zesílen koncertní akustikou klenboví dopadal na hladinu pískovcové vany zapuštěné v podlaze a dalším kamenným potrubím pak mizel pod zemí. Podle tlustého nánosu bílé minerální usazeniny se dalo směle odhadnout, že tento vodovod byl spuštěn při stavbě mlýna.

„Vida, je tu i koupelna s tekoucí vodou,“ Lilien se polekala vlastního hlasu v četných ozvěnách. Krátce prohnala kužel světla po zbytku sklepa. Byl rozdělený na dvě části. Přední, původní, s kamennou klenbou a zadní, betonový, který zřejmě prošel částečnou rekonstrukcí. Téměř celý prostor nové části sklepení vyplňovaly dvě obrovské rezavé cisterny. Obdélníkový výklenek na severní straně byl nedbale zazděný cihlami. V tom místě bylo kdysi sklepení propojeno s technickou částí mlýna. S mlýnským kolem a náhonem. Ty už ale zcela pohltil hustý prales.

S námahou a disharmonickým skřípáním dveří i svých zubů zavřela a rychle se vrátila do hnízda. Zavrtala se až po konečky vlasů do vyhrátých dek.

„Prima, tak minimálně o vodu se nemusím strachovat. A hygienu spojím s otužováním.“

18. prosinec 2020 Francie, Pikardie

Když se vzbudila, byl už den. Špinavým oknem se dralo chudokrevné prosincové jitro oděné v záclonách hustého sněžení. Po chvíli přemlouvání vyklouzla z hnízda a zabalila se do kabátu. Promnula si obličej a shrnula priority. „Čím podpálit krb... a musím se nějak dostat na nákup. Mám hlad jak vlčice.“

Ještě jednou se pokusila prohledat místnost, ale ani denní světlo nepomohlo odhalit zapalovač. Vzpomněla si na přístěnek, který objevila při nočním poplachu. Proběhla necelých deset metrů chumelenicí, a když stála zase pod střechou, měla černé vlasy bílé od sněhu. S uspokojením odhadla zásobu dřeva na tři zimy. U vnější stěny vyčnívala, za špinavým kartonem od grilu zatíženým několika větvemi, dvoje řídítka. Po menší přestavbě se na světlo dostal pár jízdních kol. Jedno bez řetězu, řídítek a sedla, druhé kompletní, ale s prázdnými pneumatikami. „Kde je kolo, musí být i hustilka.“ Pokračovala v prohlídce přístěnku, až našla... zapalovač. Škrtila a plamínek poslušně zatančil na stříbrné čepičce. Spokojeně vymoženost civilizace schovala před sněhem do kabátu, posbírala náruč rozházených polen a vrátila se do haly.

Z kapes a peněženky vybrala všechno hořlavé kromě bankovek a podložila tím

základ topeniště. Škrtla zapalovačem a v očekávání tepla podpálila chumel kapesníčků, úctenek a prošlých i platných vstupenek na koncerty. Vyšlehly plameny a za okamžik zaplnil místnost štiplavý kouř. „Bože, já jsem ale jelito,“ zakvílela a vnořila polovinu své výšky do krbu. Pohled vzhůru zamlžoval dým, ale i přesto byl na konci tunelu jasně čitelný bílý obdélník. Komín je průchozí, tak proč to kouří? Staré krbové komíny se stavěly jako šachta. Široké a průlezné. Obvykle končily topeništěm. Někdy pokračovala v malé výhybce menší šachta za topeništěm do spodních pater, domu nebo do sklepů. Tam byla dvířka na vybírání popela a komínu tím byl navíc zaručený správný tah. V Moulin Sombre byla šachta do sklepa zapadaná oharky, listím, větvemi a trusem ptactva až na úroveň topeniště. A to tak dokonale, že nebyla ani tužit.

Lilien chvíli balancovala tah krbu otevřenými okny a snažila se udržovat a posilovat oheň až si kouř dal říct a smířil se s komínem. Když si byla jistá, že plameny už budou jenom hrát, zavřela obě okna a zahleděla se do obrazu nostalgické krajiny paspartovaného ledovými ornamenty květů na okenních sklech. Zasněnou pastvinu lemovaly z obou stran údolí dřevěné ohrady. Její vzdálený okraj se ztrácel v mlze. Zdravě svěží a čerstvé traviny pocukrované bílými vločkami. Uprostřed té snivé pláně se s dokonalou samozřejmostí pásł nevelký hnědobílý kůň.

„Možná by se mi tady mohlo líbit,“ zasněla se, když v tom vytřeštila oči. Jako by spatřila ducha. Přímó před domem, na kraji bílé cesty, stál sněhulák.

Nestává se často, že by sněhulák jen tak k někomu přišel na návštěvu. Vyrázila z domu přesvědčit se zblízka. Byl tam. Obkroužen drobnými dětskými stopami. Rozhlédla se a instinktivně zamířila pod přístěnek. Když opět získala ztracenou rovnováhu na podlaze pokryté popadanými poleny, hleděla přímó do dvou dětských zvědavých modrých očí. Oddychla si.

„Co tu děláš?“

„Co tu děláte vy?“ Asi osmiletý klučina v obnošeném vaťáku měl rozhodně kuráž.

„To bych také ráda věděla,“ utrousila spíš pro sebe.

„Prosím?“

„Ne, nic, já jsem tady doma. Patří mi to. Co ty?“

„Já... já... mám tu Arona.“

Lili se zatvářila nedůvěřivě: „Chceš říct, že ten hucul patří tobě?“ Přikývl. „Vy se vyznáte v koních?“

„Vyznám.“

„On je tu zvyklý. Nikomu nevádí. Já se o něj starám, ale...“

Lili, chtěla mávnout rukou a pronést něco ve smyslu *Pro mě za mě, ať se tu pase dál, mně je to jedno...*, ale v tom postřehla čisté a dobře vybavené dětské kolo, opřené o špalek se sekerou.

„Máš v pořádku hustilku?“ Viděla jí na rámu kola. Chlapec kývl.

„Tak jestli dokážeš zprovoznit tenhle starý vehikl, tak se tu může Aron pást dál a klidně si postav třeba armádu sněhuláků.“ Kluk nadšeně přikývl. Dohoda je uzavřena. Lili se neobratně pokusila posbírat většinu polen z podlahy. Klučina k ní přiklekl a naskládal jí dřevo do nastavených paží. Pak sám sebral náruč a následoval dívku do domu. Hladový krb se už dožadoval dalšího paliva, aniž se v místnosti nějak znatelně oteplilo. Většinu polen oba vyskládali rovnou do topeniště.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Herbert. A vy?“ Potlačila kousavou odpověď, *do toho ti nic není* a řekla prostě: „Lilien. Hele Herberte, moc se neraduj. Ty i tvůj hucul sem máte volný přístup, ale jenom než to tu prodám.“

„Vy to neprodáte.“

„Tak na to nesázej. Nemůžu říct, že by se mi tu zrovna líbilo.“

„No právě. Každý se tu bojí. Tenhle dům přece nikdo nekoupí. Je prokletý.“

Herbert dodržel slovo a Lili se mohla vydat na kole do městečka. Cesta jí sice zabrala jen polovinu času než včera s Francoisem v jeho hromadě plechu, ale nebyla tak zábavná. Nudné bylo vlastně celé Berverye. V obchůdku na nudném náměstí vyměnila svou poslední naději na návrat do Paříže za potraviny a další základní potřeby. Návrat je otázkou budoucnosti, zatímco hlad je sžíravá současnost. Když utratila poslední euro, nezamířila rovnou do mlýna, ale zvědavě projížděla uličkami kamenných domků a zahrádek. Jediné, co tu stálo za pozornost, byl zámek. Spíš zřícenina hradu. Vedla k němu snad každá ulice a nebylo možné se mu vyhnout. Zarostlá zámecká zahrada za nakloněnou zdí zjevně přerůstala zahradníkovi přes hlavu, možná přes hrob. Zbytky hospodářských budov s chatrnými krovky. Jediná obydlená byla centrální věž. Masivní kamenná stavba s ochozem a špičatou střechou. Vedle zašlého štítu s nápisem Chateau de Berverye se s drsnou aktuálností prosazovala zářící tabule realitní kanceláře s velkým a nepřehlédnutelným nadpisem NA PRODEJ. Lili si zadala adresu z tabule do mobilní navigace. Byla hned v sousední ulici.

Kancelář vypadala jako maskovaná bageterie. Lili si vzpomněla na luxus pařížských realitek a zvědavě otevřela skleněné dveře. Čekala, že zacinká zvoneček a od ošatek s bagetami se vyrojí pekař bílý moukou. Místo zvonečku zazněl bzučák a od fasciklů vstala veselá zrzka s úsměvem plným pih. Lilien se

neubráníla nutkavému pokušení:

„Prosila bych jeden středověký zámek s mučírnou.“

Makléřce zacukaly koutky: „Lituji, zámky nám došly. Právě jsme prodali poslední. Mohu posloužit bývalou továrnou na pražce?“

„Smůla, viděla jsem tu ceduli...“

„Ano, ještě jsme jí nesundali, ale právě dnes byla zaplacená záloha.“

„Když dokážete prodat zámek, co takhle mlýn?“

„Proč ne, máte ho s sebou?“ zrzka s hranou zvědavostí nakoukla přes pult.

„Nechala jsem ho v údolí tady hned za městem.“

„Moulin Sombre...?“ Konec legrace. Lili nepřeslechla náhlou změnu tónu hlasu.

„Ano, je to snad problém?“

„Hezké místo, to by se prodalo snadno, ale... s tím domem...?“

„Bojíte se prokletí?“

Makléřka s úsměvem zavrtěla střapatou hlavou:

„No je pravda, že má dost temnou minulost. Vypráví se, že v tom domě zemřela žena. Po porodu jí prý postihla těžká deprese a vůbec z domu nevycházela. Ani ze svého pokoje. Nakonec jí museli dítě vzít a ona se utrápila. Její muž se prý postaral o to, aby její pokoj už nikdo nikdy nerušil. Odcestoval a snad brzy na to zemřel také. Ale je to stará legenda. Já snad ještě ani nebyla na světě, když se to mělo stát, kdo ví, co je na ní pravdy. Ostatně každý dům má historii. Právě to mě na tom baví. Má jí napsanou v úředních záznamech, ale víc v legendách, které si lidé vyprávějí a úplně nejvíc vypovídá jeho klíč. Když dostanu klíč od domu a je ještě původní, jako bych z něho cítila osudy všech lidí, kteří s ním ten dům odemykali. Poprvé, naposledy, s radostí nebo se strachem. Každý ho musel držet v prstech a otočit...“ Střapatá hlava barvy mědi si uvědomila, že se dává unést kouzlem svého povolání, a právě ve chvíli, kdy to Lili začalo zajímat, zabrzdila.

„Skutečný problém Temného mlýna je v tom, že je v dezolátním stavu. Má podmáčené základy, narušenou statiku a potřebuje nákladnou rekonstrukci.“

„Nebylo by v tom případě levnější ho zbourat?“ Lili svitla naděje, která záhy pohasla.

„To by rozhodně bylo skvělé řešení, ale nejde to. Je starý jako náš zámek. Konec šestnáctého století, takže je to chráněná památka.“

„No tak to je průs... pardon,“ Lilien vyklouzlo slovo, které i dívka z realit považovala za nejvýstižnější.

„To je. Je to prokletí celé Francie. V každé vesnici čeká nějaká chráněná